

Sygn. akt: I Ns 459/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Katarzyna Wencka</i>

Protokolant:	<i>Kamila Sowa</i>

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2014 r. w Bielsku Podlaskim na rozprawie

sprawy z wniosku Gminy M.

o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości w drodze zasiedzenia

postanawia:

I. Oddalić wniosek.

II. Stwierdzić, że zainteresowani we własnym zakresie ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

I Ns 459/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni Gmina M. wniosła o stwierdzenie, że nabyła w drodze zasiedzenia prawo własności niezabudowanej nieruchomości położonej w obrębie gruntów wsi P., gmina M. oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,26 ha. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że powyższa nieruchomość od ponad 30 lat jest traktowana jako droga gminna, stąd też była na zlecenie wnioskodawczyni utwardzana i odśnieżana. W 2013 roku została zaliczona do kategorii dróg gminnych. Stanowi ona drogę polną, służącą jako dojazd do kolonii.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Od 1965 roku w ewidencji gruntów obrębu P. w protokołach stanu władania jako posiadacza działki (...) wpisano Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Powiatowy Zarząd Dróg (...) w S.. W roku 1981 ubiegłego wieku uaktualniono powyższy zapis wskazując jako posiadacza Urząd Gminy w M.. (informacja ze Starostwa Powiatowego w S. k-17). Działka oznaczona numerem geodezyjnym (...) została sklasyfikowana w ewidencji gruntów jako droga (k-4).

W sprawie nie ulegało też wątpliwości, że zarówno Skarb Państwa, jak też Gmina M. nie legitymowały się tytułem własności do przedmiotowej nieruchomości. Brak jest bowiem dokumentów, decyzji na podstawie których Skarb Państwa został wpisany w ewidencji gruntów jako właściciel nieruchomości. Nie można też stwierdzić, że Gmina M. nabyła prawo własności do przedmiotowej nieruchomości na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998

roku Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (DZ. U. NR 133, poz. 872 ze zm.), w myśl której nieruchomości pozostające w dniu 31 grudnia 1998 roku we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego nie stanowiące ich własności, a zajęte pod drogi publiczne, z dniem 1 stycznia 1999 roku stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego za odszkodowaniem. Sformułowanie „nieruchomości zajęte pod drogi publiczne” oznacza nieruchomości, na których urządzono drogę, którą następnie zaliczono do odpowiedniej kategorii dróg publicznych, przy czym ten fakt musiał mieć miejsce przed 1 stycznia 1999 roku (wyroki WSA w Warszawie z dnia 18 maja 2010 roku, I SA/Wa 472/10, z dnia 23 marca 2012 roku, I SA/Wa (...)). Nieruchomość pozostająca w dniu 31 grudnia 1998 roku we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, nie stanowiąca ich własności przechodziła z dniem 1 stycznia 1999 roku na własność Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego w trybie art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, jeżeli na tej nieruchomości została urządzona droga, która przed dniem 1 stycznia 1999 roku została zaliczona w sposób przewidziany ustawą z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tj. Dz. U. z 2007 roku, Nr 19, poz. 115 ze zm.) do odpowiedniej kategorii dróg publicznych. Tymczasem nieruchomość oznaczona numerem 12 nie została zaliczona do dróg gminnych w tej dacie, co w sprawie, było bezsporne, a tym samym Gmina M. nie mogła nabyć własności tej nieruchomości w trybie art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną.

Wnioskodawczyni podnosiła, że Gmina M. nabyła prawo własności w drodze zasiedzenia przyjmując jako początek biegu terminu zasiedzenia rok 1965, czyli ujawnienia przedmiotowej nieruchomości w ewidencji gruntów. Wskazywała, że zawsze służyła ona jako droga dojazdowa do okolicznych działek. Gmina ponosiła też nakłady z jej wyrównywaniem, utwardzeniem żwirem, zimą były odśnieżane przez służby gminne. Okoliczności tych poza twierdzeniami zawartymi we wniosku nie udowodniła dostępnymi jej środkami dowodowymi.

Mając na uwadze, że nieruchomość oznaczona numerem geodezyjnym (...) według oznaczenia z 1965 roku w tym roku była we władaniu Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w S. Powiatowego Zarządu Dróg (...), a następnie Urzędu Gminy w M. oraz okoliczność, że od lat była też wykorzystywana jako droga w znacznej swej części nie oznacza to jednak, że wniosek Gminy M. mógł zostać uwzględniony. Władanie tą nieruchomością przez Skarb Państwa -Starostę (...) w S. czy Gminę ma charakter władztwa publicznego sprawowanego pro publico bono, a nie jest posiadaniem rzeczy dla siebie (animus rem sibi habendi), która to postać władztwa – zgodnie z art. 336 kc w zw. a z art. 172 kc – jest nieodzownym warunkiem nabycia własności przez posiadacza w drodze zasiedzenia. Tak więc Sąd uznał, że wniosek Gminy M. o stwierdzenie nabycia w drodze zasiedzenia prawa własności nieruchomości położonej w obrębie P. oznaczonej numerem geodezyjnym (...) na mocy art. 172 kc nie zasługiwał na uwzględnienie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 kpc.